

Остатнім часом зафіксовано декілька випадків, коли працівник ДАІ, склавши протокол про порушення фізичною особою-суб'єктом господарської діяльності правил перевезення небезпечних, великогабаритних і великовагових вантажів, направляв його не до суду, а до галузевого органу управління (до 2010 року – Державний департамент автомобільного транспорту Мінтрансв'язку України, до 2011 року – Державна автотранспортна служба України, з 2011 року – Державна інспекція України з безпеки на наземному транспорті). Здебільшого це мотивувалося тим, що, відповідно до абз.15 ст.60 Закону України “Про автомобільний транспорт”, розгляд даної категорії адміністративних справ належить до компетенції центрального органу виконавчої влади з питань автомобільного транспорту та підпорядкованих йому органів управління.

За визнанням фахівців, подібні рішення являють собою грубу процесуальну помилку та суперечать чинному законодавству. Адже, згідно з п.30 Порядку здійснення контролю на автомобільному транспорті (наразі саме цим документом регламентована процедура розгляду кореспондуючих справ), при наявності в діях фізичної особи – суб'єкта господарювання ознак адміністративного правопорушення відповідальність порушника настає в порядку, визначеному КУпАП [3]. Серед іншого це означає, що у разі вчинення приватним підприємцем правил перевезення небезпечних, великогабаритних і великовагових вантажів, його дії повинні кваліфікуватися за ст.132-1 КУпАП, а розгляд відповідної справи – провадитись на підставі цього ж таки Кодексу.

Отже, як засвідчив проведений аналіз, суб'єкти порушень правил перевезення небезпечних, великогабаритних і великовагових вантажів характеризується широкою палітрою загальних та спеціальних ознак, як-то: наявність спеціального права, службове (посадове) становище, економіко-правовий статус особи та ін. Від їхнього правильного встановлення напряму залежать результати кваліфікації, ефективність адміністративно-деліктних норм та, у кінцевому підсумку, – загальний рівень безпеки автоперевезень. Викладене зумовлює необхідність комплексу організаційних (інформаційних, роз'яснювальних, методичних etc.) заходів, покликаних сприяти точному і безпомилковому встановленню ознак суб'єкта правопорушень, передбачених ст.132-1 КУпАП. Окреслені питання, а також пов'язана з ними проблематика мають стати предметом практичних методик, елементом навчальних програм, об'єктом розгляду на інструктажах і заняттях з особовим складом ДАІ МВС України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Салманова О.Ю. Адміністративно-правові засоби забезпечення міліцією безпеки дорожнього руху : дис... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Салманова Олена Юріївна. – Х., 2002. – 232 с.
2. Про дорожній рух: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 31. – Ст. 338
3. Про затвердження Порядку здійснення державного контролю на автомобільному транспорті: Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2006 року № 1567 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 45. – Ст. 3011.

УДК 347.639 – 053.2

ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ»

Кожура Л.О., ад'юнкт

Національна академія внутрішніх справ

У роботі розкривається коло питань, що стосуються визначення понять «бездоглядність», «бездоглядні діти», «безпритульність», «безпритульні діти», «діти вулиці» та розкривається їх зміст.

Автор пропонує власне визначення вказаних понять.

Ключові слова: «бездоглядність», «бездоглядні діти», «безпритульність», «безпритульні діти», «діти вулиці».

Кожура Л.А. К ВОПРОСУ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ПОНЯТИЯ «БЕСПРИЗОРНЫЕ ДЕТИ» / Национальная академия внутренних дел, Украина

В работе раскрывается круг вопросов, касающихся определения понятий «безнадзорность», «бездзорные дети», «бездзорность», «бездзорные дети», «дети улицы», а также раскрывается их содержание. Автор предлагает собственное определение указанных понятий.

Ключевые слова: «бездзорность», «бездзорные дети», «бездзорность», «бездзорные дети», «дети улицы».

Kozhura L.A. THE QUESTION DEFINITION OF "STREET CHILDREN / National academy of internal affairs, Ukraine

The paper revealed a range of issues relating to the definition content of the concept "neglect", "neglected children", "homelessness", "homeless children", "street children" and disclosed their contents. The author offers his own definition of these concepts.

Key words: "neglect", "neglected children", "homelessness", "homeless children", "street children".

Дитячу безпритульність та бездоглядність політологи, соціологи та правознавці сьогодення відносять до соціальних хвороб, які характерні для будь-якої цивілізованої держави, безпосередньо пов'язаних з політичним, економічним розвитком країни, функціонуванням її правової системи [1, 163]. У нашій державі проблема дитячої бездоглядності та безпритульності загострилася внаслідок складного соціально-економічного становища переважної частини населення, економічної кризи та послаблення виховної функції сім'ї. За умов, коли моральні цінності девальвуються, а рівень життя українців знижується, зростає кількість дітей, які потребують особливого захисту держави. Таких дітей останнім часом у науковій літературі та засобах масової інформації називають бездоглядними, безпритульними та дітьми вулиці, часто змішуючи ці поняття та вживаючи їх як синоніми. Подолання ж явища безпритульності як негативного соціального феномену та захист прав дитини, що опинилася на вулиці, вимагає з'ясування чіткого категорійного апарату. Усвідомлення змісту явищ бездоглядності та безпритульності дітей і складе теоретичне підґрунтя для розроблення дієвої системи адміністративно-правового захисту зазначеної вище категорії дітей.

Правові, психологічні та соціальні аспекти безпритульності та бездоглядності розглядалися і розглядаються такими науковцями України та зарубіжжя, як С. Бадорою, Л.С. Волинець, І.М. Долею, А.Г. Зінченко, А.Й. Капською, В.Ф. Кондратішко, Л.В. Кравченко, П.І. Люблінським, Л.В. Мардахаєвим, А.М. Нечаєвою, І.В. Пешою, О.О. Січкарем та іншими.

Метою статті є розкриття змісту явищ «бездоглядність», «безпритульність», «діти вулиці» та уточнення поняття «безпритульні діти» з позиції адміністративно-правового захисту.

Перше найбільш повне офіційне визначення «безпритульність» можна знайти у Великій Радянській Енциклопедії, виданій в 1930 році, яка називає безпритульними неповнолітніх, позбавлених педагогічного нагляду та піклування, що живуть в умовах, які шкідливо впливають на їх здоров'я. Безпритульними вважаються не тільки діти, які втратили батьків (або опікунів). Якщо батьки (або опікуни) позбавляють дітей їжі, грубо з ними поведуться, штовхають на злочини, негативно впливають власним прикладом, – діти подібних батьків теж вважаються безпритульними [2, 438].

Словник С.І. Ожегова безпритульними називає тих, хто: 1) позбавлений догляду; 2) бездомний, що живе на вулиці. Бездоглядними є ті, хто позбавлені нагляду [3, 40].

Проте, щоб повністю зрозуміти вказані вище категорії, етимологічного трактування недостатньо. Бездоглядність, на нашу думку, слід розглядати як стан, процес або явище.

А.Г. Зінченко, В.Ф. Кондратішко, П.І. Люблінський, Л.В. Мардахаєв визначають бездоглядність як результат певного соціального стану [4, 78-85; 5; 6; 7,].

Ж.М. Глозман визначає бездоглядність як відсутність нагляду (контролю) з боку батьків, або осіб, що їх замінюють, яка є однією із форм соціальної дезадаптації неповнолітніх і тісно пов'язана з такими її проявами, як ухилення від навчання, бродяжництво, рання алкоголізація і наркотизація, девіантна і кримінальна поведінка [8, 75].

Державна доповідь про становище дітей в Україні за підсумками 2003 року бездоглядними називає дітей, які не забезпечені сприятливими умовами для фізичного, духовного та інтелектуального розвитку (матеріальне благополуччя сім'ї, належне виховання, догляд та дбайливе ставлення до дитини, здорова моральна атмосфера тощо) [9, 13].

А.Й. Капська визначає дитячу бездоглядність як послаблення чи відсутність нагляду за поведінкою, заняттями дітей, підлітків з боку батьків та осіб, що їх замінюють. Вона виникає внаслідок недостатнього розуміння батьками своїх обов'язкові, недостатнього догляду за дитиною, незабезпеченням її усім необхідним для нормального розвитку, а також внаслідок патологічних сімейних відносин, жорстокості, фізичних покарань, сексуальних домагань тощо [10, 24-25].

Бездоглядна дитина, на відміну від безпритульної, зазвичай живе під одним дахом з батьками, зберігає зв'язок з родиною. У неї ще є емоційна прихильність до кого-небудь із членів родини, але зв'язки ці тендітні і перебувають під загрозою атрофії та зруйнування. Надані самі собі, діти закидають навчання, віддають вільний час вулиці, безцільному проведенню часу. Бездоглядність дітей досить часто є першим кроком до безпритульності, соціальної дезадаптації, десоціалізації дитини [11, 32].

До категорії бездоглядних прийнято відносити наступні групи дітей: діти, що практично втратили сімейні та родинні зв'язки; покинуті батьками чи самовільно пішли з родини, де не були забезпечені мінімально необхідні умови для життєдіяльності й повноцінного розвитку дітей, батьки яких допускали жорстоке поводження з ними; діти, що втекли з інтернатних закладів; що займаються бродяжництвом, жебрацтвом; які здійснюють дрібну крадіжку; що вживають спиртні напої, токсичні й наркотичні речовини; які одержали відстрочку відбuvання покарання; що є жертвами сексуальних злочинів; що залучені у протиправну діяльність, засуджені, умовно засуджені та ін. [11, 33-34].

До вказаної вище категорії бездоглядних дітей, на нашу думку, необхідно додати і дітей мігрантів. Відповідно до висновків Міжнародного правозахисного центру «Ла Страда Україна» та Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України у 2009-2010 роках, в Україні нараховується 72 178 дітей трудових мігрантів. Така ситуація найбільш характерна для Закарпатської (14 559 осіб), Чернівецької (10 255 осіб), Львівської (8 815 осіб), Івано-Франківської (7000) областей [12]. Безумовно, нагляд за поведінкою, дозвіллям та навчанням таких дітей батька-заробітчанами послаблений, або взагалі відсутній, що часто призводить до того, що діти безцільно проводять час та віддають його вулиці, як наслідок – стають бездоглядними.

Отже, виходячи з наведених вище дефініцій бездоглядності та визначення категорій бездоглядних дітей, можемо зробити висновок, що:

по-перше, бездоглядність дітей в багатьох випадках визначаються за допомогою правил науки педагогіки, яка звертає увагу на правильність нагляду за неповнолітніми. Такий нагляд, на нашу думку, не повинен зводитись лише до контролю за поведінкою та вільним часом дитини, а повинен підтримувати та зберігати внутрішній духовний зв'язок між неповнолітнім та батьками;

по-друге, бездоглядність може виступати як явище, яке має місце за певних умов з конкретними індивідами, так і процесом, який має тимчасові рамки і вирізняється переходом від одного стану до іншого. Ми погоджуємося з П.І. Люблінським, який зазначив, що безпритульність, будучи подібною до тривалої недуги, проходить через декілька стадій або фаз свого розвитку. Початкову фазу цієї соціальної хвороби становить бездоглядність, а остаточної стадією, яка перебуває на межі незворотності, стає безпритульність як така, що визначає становище самого неповнолітнього, його своєрідний соціальний статус, який він знаходить за власним бажанням або у силу збігу будь-яких обставин [13, 42].

Підводячи підсумок викладеному, вважаємо, що, бездоглядність – це суспільне явище, яке характеризується відсутністю належного нагляду (контролю) за неповнолітньою особою з боку батьків (осіб, що їх замінюють), що негативно впливає на духовний чи фізичний розвиток дитини і може бути початковою стадією безпритульності.

Бездоглядні діти – діти, що мають визначене місце проживання та сім'ю, але не мають належного нагляду (контролю) з боку батьків (осіб, що їх замінюють), емоційного зв'язку з родиною, що заважає їх нормальному фізичному чи духовному розвитку. До таких дітей належать:

- 1) діти, нагляд (контроль) за якими з боку батьків (осіб, що їх замінюють) відсутній;

- 2) діти, які живуть у сім'ях, що ведуть асоціальний спосіб життя;
- 3) діти, які живуть у сім'ях, що ведуть нормальний спосіб життя, проте в силу психологічних особливостей більшість часу проводять на вулиці;
- 4) діти трудових мігрантів.

Вказаними визначеннями вважаємо за необхідне доповнити ст.2 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей».

Розглянемо далі поняття «безпритульність» з позицій вчених та практиків, які досліджували та аналізували дану проблематику.

Вчені педагогічної науки визначають дитячу безпритульність як аномальний соціальний стан малолітнього [13, 6].

Словник-довідник для соціальних педагогів та соціальних працівників визначає безпритульність як соціальне явище, яке характеризується відсутністю у дитини сукупності сприятливих умов для фізичного, духовного та інтелектуального розвитку, серед яких: 1) відсутність належних матеріальних умов життя родини; 2) відсутність належного виховання та нагляду; 3) відсутність здорової моральної атмосфери; 4) відсутність належного ставлення до дитини [10, 26-27].

Доктор юридичних наук А.М. Нечаєва до основних ознак безпритульності відносить: повне припинення всякого зв'язку з родиною, батьками, родичами, відсутність батьківського чи державного піклування; перебування в місцях, не призначених для людського житла; відсутність власного житла, постійного місця перебування, перекочування з місця на місце; здобування засобів для забезпечення життя соціально негативними способами, протиправна поведінка, підпорядкування кастовим кримінальним законам та авторитетам; відсутність позитивних занять [14].

Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 року [15, ст.1] та Закон України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» від 02.06.2005 року (у редакції від 19.04.2011 року) [16, пп.4,6 ст.2] однаково визначають поняття «безпритульні діти»: це діти, які були покинуті батьками, самі залишили сім'ю або дитячі заклади, де вони виховувались, і не мають певного місця проживання; діти, позбавлені батьківського піклування.

Таким чином, вказані законодавчі акти однаково визначають, хто є безпритульними дітьми, проте не визначають безпритульність як явище, що, на нашу думку, є прогалиною у законодавстві.

Відповідно до вказаних визначень та нормативних актів, безпритульна дитина має дві ознаки – втрата нею місця проживання та відсутність батьківського піклування. Ми вважаємо їх визначальними.

На нашу думку, безпритульність – це суспільне явище, що характеризується відсутністю у дитини сімейної чи державної опіки, певного місця проживання через втрату батьків або внаслідок вигнання дитини з дому самими батьками;

Відповідно, безпритульні діти – діти, які не мають певного місця проживання, сімейної чи державної опіки. До таких дітей належать:

- 1) діти, які залишили сім'ю з об'єктивних чи суб'єктивних обставин і не мають певного місця проживання;
- 2) діти, що проживають з батьками (особами, що їх замінюють), але разом із сім'єю не мають певного місця проживання;
- 3) діти-втікачі, які самі залишили сім'ю, чи роблять це періодично і не мають певного місця проживання;
- 4) діти-втікачі, які залишили начальні-виховні заклади (інтернати чи притулки) чи роблять це періодично, і не мають певного місця проживання.

Вичерпного та законодавчого визначення категорії «діти вулиці» в Україні не існує, тому така категорія розглядається як неструктурований об'єкт, до якого належать діти, що залишилися без батьківської опіки й певного місця проживання; діти, які мають сім'ю, але перебувають протягом дня на вулиці; які заробляють кошти жебракуванням і крадіжками; схильні до бродяжництва та інших видів асоціальної поведінки, батьки яких з певних причин належним чином не займаються їх вихованням [7; 10].

Соціологи та педагоги дають різні визначення сутності поняття «діти вулиці» – це діти, які не досягли 18 років, результат виховання яких визначений вулицею; діти, які живуть на вулиці та для яких вулиця є рідною домівкою [7, 164].

За визначенням Дитячого Фонду Об'єднаних Націй (ЮНІСЕФ), до «дітей вулиці» належать:

- діти, які не спілкуються зі своїми сім'ями, живуть у тимчасових помешканнях (покинутих будинках тощо) або не мають взагалі постійного житла і кожного разу ночують у новому місці; їхніми першочерговими потребами є фізіологічне виживання й пошук житла (безпритульні діти);
- діти, які підтримують контакт із сім'єю, але через бідність, перенаселення житла, експлуатацію та різні види насилля (фізичне, сексуальне, психологічне) проводять більшу частину дня, а іноді і ночі, на вулиці (бездоглядні діти);
- діти-вихованці інтернатів та притулків, які з різних причин втекли з них і перебувають на вулиці (діти, які перебувають під опікою держави) [17, 80].

В Україні до категорії «діти вулиці» відносять наступні групи неповнолітніх:

- безпритульні діти – діти, які не мають постійного місця проживання через втрату батьків, асоціальну поведінку дорослих у сім'ї; діти, яких батьки вигнали з дому;
- бездоглядні діти – діти, які мають визначене місце проживання, але вимушені перебувати на вулиці більшу частину дня, а іноді й ночі, в разі неспроможності батьків або опікунів (родичів) матеріально забезпечувати їх, наявності психічних захворювань у батьків, байдужого ставлення останніх до виховання дітей;
- діти-втікачі з навчально-виховних закладів – діти, яких не влаштовують умови життя і виховання в цих закладах, які зазнали психологічного, фізичного або сексуального насилля у закладах інтернатного типу або притулках;
- діти-втікачі із зовні благополучних сімей – діти з високим рівнем конфліктності, патохарактерологічними особливостями, відхиленнями в психічному й особистісному розвитку;
- діти, які за своїми психологічними ознаками схильні до постійного перебування на вулиці; діти, позбавлені систематичної батьківської турботи, аутсайтери шкільних колективів, діти з яскраво вираженими ознаками важковиховуваності, схильні до безцільного проведення часу [9].

Зарубіжні та вітчизняні дослідники серед безпритульних дітей, залежно від терміну їх перебування на «вулиці», виділяють три рівні:

- до першого рівня відносять неповнолітніх, які перебувають на вулиці менше місяця. Характерним для них є те, що вони ще не встигли адаптуватися у вуличному середовищі, не втратили надію на повернення у сім'ю. Це не лише діти, що втекли від домашнього насильства, жорстокого поводження, голоду, несправедливості вихователів дитячих будинків, але й ті, кого «забули» на вокзалі або вигнали з домівки п'яні батьки. Вони намагаються напівзаконними способами заробляти на життя – жебракують, збирають пляшки, іноді потроху крадуть;
- до другого рівня відносять підлітків, які пробули в умовах вуличного середовища більше місяця (іноді до року), які піддавалися додатковому ризику жорстокого поводження і насильства вже після втечі. Такі діти вже набули досвіду вживання алкоголю, токсичних засобів, сексуальних зв'язків. Вони віддають перевагу крадіжці та своєрідному «рекетуванню» аніж жебрацтву;

- до третього рівня відносять неповнолітніх, які прожили на вулиці більше року і вже набули криміногенного досвіду, залучились до злочинних угруповувань, мають певну соціально-психологічну особистісну деформацію [18, 47-49].

Таким чином, можна зробити висновок, що поняття «діти вулиці» є родовим та об'єднує у собі два інших: «безпритульні діти» та «бездоглядні діти», але головною ознакою, за якою дитину можна віднести до «дітей вулиці», є термін перебування дитини на вулиці.

Підводячи підсумок, вважаємо, що діти вулиці – це бездоглядні та безпритульні діти, які не забезпечені належними умовами для проживання, духовного та фізичного розвитку, і потребують опіки сім'ї та адміністративно-правового захисту.

В останньому визначенні ми наполягаємо саме на адміністративно-правому захисті дітей вулиці, а не на соціальному чи просто правовому, оскільки Конституція України закріпила принципово новий підхід до бачення суспільного призначення адміністративного права та його ролі в регулюванні відносин між особою та державою. Глибинне призначення адміністративного права – у забезпеченні та захисті прав людини [19]. І саме адміністративно-правовий захист прав осіб, особливо неповнолітніх, які опинилися на вулиці, допоможе ефективно перетворити загальне поняття захисту прав особи із декларування у реальність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Проблемы общей теории права и государства: учебник для вузов / Под общ. ред. академика РАН, д.ю.н., проф. В.С. Нерсесянца. – М.: Норма, 2004. – 832 с.
2. Велика Радянська Енциклопедія. – М.: Радянська Енциклопедія, 1930. Т. 1.
3. Ожегов С.И. Словарь русского языка / С.И. Ожегов. – М. – Русский язык, 1984. – 797 с.
4. Зінченко А.Г. Безпритульність як соціальне явище (до історії розв'язання проблеми) / А.Г. Зінченко // Соціальна політика і соціальна робота. – 1998. – №1-2.
5. Кондратишко В.Ф. Проблема изучения социальных связей и поведения безнадзорных детей: автореф. дис. на присвоение науч. степени канд. пед. наук: спец.13.00.01. «Общая педагогика, история педагогики и образования» / В.Ф. Кондратишко. – М. – 1974. – 20 с.
6. Люблинский П.И. Борьба с преступностью в детском и юношеском возрасте / П.И. Люблинский. – М.: Наркомюст, 1929. – 87 с.
7. Мардахаев Л.В. Социальная педагогика: [учебник] / Л.В. Мардахаев. – М.: Гардарики, 2003. – 269 с.
8. Глозман Ж.М. Личность и нарушение ощущения / Ж.М. Глозман. – М.: Прима, 1987. – 219 с.
9. Проблеми бездоглядності і безпритульності дітей в Україні: держ. доп. про становище дітей в Україні за підсумками 2003 р. – К.: Держ. ін-т проблем сім'ї та молоді, 2003. – 195 с.
10. Словник-довідник для соціальних педагогів та соціальних працівників / [заг. ред. А.Й. Капська, І.М. Пінчук, С.В. Толстоухова]. – К.: УДЦССМ, 2000. – 260 с.
11. Основы профилактики безнадзорности и беспризорности несовершеннолетних: [учебное пособие для вузов / ред. А.Ф. Мустафаева]. – М.: Академический проект, 2003. – 208 с. – Руководство практического психолога.
12. Інформаційна довідка про проведення інформаційно-освітньої, соціально-педагогічної та психологічної роботи з дітьми трудових мігрантів в навчальних закладах України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lastrada.org.ua>
13. Люблинский П.И. Борьба с преступностью в детском и юношеском возрасте / (Социально-правовые аспекты) / П.И. Люблинский. – М.: Наркомюст, 1959. – 87 с.
14. Нечаева А.М. Детская беспризорность – опасное социальное явление / А.М. Нечаева // Государство и право. – 2001. – № 6. – С. 59.

15. Про охорону дитинства: Закон України від 26.04.2001 № 2402-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2001. – № 30. – Ст. 142.
16. Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей: Закон України від 02.06.2005 № 2623-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005 р., № 26, стор. 1108, стаття 354.
17. Лукашов С. Социальная помощь детям улицы: опыт работы проекта ЮНИСЕФ «Дети улицы» в Украине (1997-2000гг.): [исследования и методические рекомендации] / С. Лукашов, Т. Зайцевская. – К., 2000.
18. Основы профилактики безнадзорности и беспризорности несовершеннолетних: [учебное пособие для вузов / ред. Ф.А. Мустаева]. – М.: Академический проект, 2003. – 208 с. (руководство практического психолога).
19. Авер'янов В. Адміністративне право України: доктринальні аспекти реформування / В. Авер'янов // Право України. – 1998. – № 8. – С. 10.

УДК 342.92: 351.746.1

ЩОДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ВИДІВ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ, ЩО НАДАЮТЬСЯ ДЕРЖАВНОЮ ПРИКОРДОННОЮ СЛУЖБОЮ УКРАЇНИ

Костін О.Ю., здобувач

Національна академія внутрішніх справ

У статті розкривається коло питань, що стосуються видів адміністративних послуг, які надаються органами Державної прикордонної служби та її Адміністрацією, а також запропоновані нові погляди щодо даного питання, враховуючи законодавче регулювання стосовно даної проблематики.

Ключові слова: адміністративна послуга, надання дозволу, узгодження, погодження, прийняття спільного рішення.

Kostin O.Y. К ВОПРОСУ ОПРЕДЕЛЕНИЯ ВИДОВ АДМИНИСТРАТИВНЫХ УСЛУГ, ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОГРАНИЧНОЙ СЛУЖБОЙ УКРАИНЫ / Национальная академия внутренних дел, Украина

В статье раскрывается круг вопросов, касающихся видов административных услуг, предоставляемых органами Государственной пограничной службы и ее Администрацией, а также предложены новые взгляды по данному вопросу учитывая законодательное регулирование по данной проблематике.

Ключевые слова: административная услуга, предоставление разрешения, согласования, согласования, принятия совместного решения.

Kostin O.Y. ON THE ISSUE OF DEFINITION OF ADMINISTRATIVE SERVICES PROVIDED BY THE STATE BORDER GUARD SERVICE OF UKRAINE / National academy of internal affairs, Ukraine

The article reveals a range of issues relating vyiv administrative services provided by the State Border Service and its administration, and offered new perspectives on this issue given the legal regulation on this issue.

Key words: administrative services, authorization, approval, coordination, joint decision.

На сьогоднішній день існують нормативно-правові акти, які, з однієї сторони, визначають виключний перелік адміністративних послуг, які надаються Адміністрацією та органами Державної прикордонної служби України, а з іншої, наводять ті, адміністративні послуги, які визначені в законодавчих актах та віднесені до компетенції та повноважень даних органів, однак прямо не визначені в першій групі актів. Саме тому, виникла необхідність дослідити нормативно-правові акти, у яких наводяться такі правові колізії.

Питання адміністративних послуг було досліджено в працях таких науковців, зокрема В.Б. Авер'янова, В.В. Астахова, О.М. Бандурки, Д.Н. Бахраха, Ю.П. Битяка, В.М. Гарашука, І.П. Голосніченка, В.Л. Грохольського, П.В. Діхтієвського, В.К. Колпакова, В.І. Курила, Н.Р. Нижник, В.В. Цветкова та ін.